

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Heleny Mörtlové a přísedících Jaroslava Klapky a Mgr. Marie Pěchové v hlavním líčení konaném dne 6. září 2018 v Táboře

takto:

Obžalovaný

je vinen, že

v období od měsíce srpna 2016 do 22. 11. 2016 v [redacted] v místě svého bydliště v domě čp. [redacted] psychicky a fyzicky týral nezletilého [redacted] narozeného [redacted] syna své manželky [redacted] který s nimi žil ve společné domácnosti a na jehož výchově se podílel, tak, že z důvodu nevhodného chování a stížností třídní učitelky nejméně ve třech případech udeřil nezletilého rukou nebo koženým páskem přes odhalenou hýždě, vyhrožoval mu odvezením do Dětské psychiatrické nemocnice v Opařanech, pokud si na něho bude stěžovat třídní učitelka a dne 22. 11. 2016 v odpoledních hodinách po návratu ze zaměstnání v reakci na další stížnost třídní učitelky v garáži domu nezletilého udeřil nejméně třikrát otevřenou dlaní do obličeje, opakovaně koženým páskem s přezkou v oblasti stehén, zad a hýždě, čímž mu způsobil podkožní krevní výrony na kořeni nosu, na levé tváři, bradě a čele uprostřed, zhmoždění sliznice nosu s přechodným krvácením, podkožní krevní výrony a oděrky na zádech v bederní, hýžděové a křížové krajině, podkožní krevní výron na levé ruce, podkožní krevní výron a oděrky na levém stehně, zlomeninu základního článku 4. prstu levé ruky s posunem, která vznikla s vysokou pravděpodobností při krytí hýždě rukou, přičemž v důsledku

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

tohoto poranění byl po dobu 4 týdnů omezen v obvyklém způsobu života znehybněním 4. prstu ruky a vyřazením její úchopové funkce, zranění a celkový stav nezletilého si vyžádalo jeho hospitalizaci v Nemocnici Tábor, a.s., v době od 23. 11. 2016 do 28. 11. 2016, přičemž v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného zejména ze dne 22. 11. 2016 se u nezletilého poškozeného rozvinula posttraumatická stresová porucha nižší až střední intenzity, která u něj trvala nejméně v období od ledna 2017 do října 2017 a projevovala se u nezletilého zejména úzkostnými stavy, připomínkami negativních událostí, strachem z obžalovaného, špatnými náladami, negativním sebehodnocením, nespavostí, čím jej omezovala v obvyklém způsobu života, přičemž tato porucha vyžadovala ambulantní psychiatrickou a psychologickou léčbu nezletilého nejméně po shora uvedenou dobu, přičemž ani do budoucna není vyloučeno, že tato porucha u nezletilého při stresových situacích opět nastane,

tedy

týral osobu, která byla v jeho péči a výchově a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce **24 (dvacet čtyři) měsíců**. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v délce **38 (třicet osm) měsíců**.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **přiměřená povinnost**, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil škodu trestným činem způsobenou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to pánského koženého pásku hnědé barvy o délce 118 cm s kovovou přezkou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen** zaplatit na náhradu škody poškozenému [REDAKCE]
zastoupenému matkou [REDAKCE]
[REDAKCE] částku **6.617 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [REDAKCE] gen. shora, zastoupený matkou [REDAKCE] **odkazuje** se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného [REDAKCE] byla podána obžaloba pro přečin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku. V rámci dokazování v hlavním líčení vyšly najevo ovšem nové skutečnosti, které odůvodnily nutnost upozornění obžalovaného na možnost odchylného, a to přísnějšího právní posouzení žalovaného skutku jako zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a navíc i doplnění popisu skutku (při zachování totožnosti skutku) o vymezení toho, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného se u nezletilého vyvinula posttraumatická stresová porucha, jež si vyžádala několikaměsíční léčbu

nezletilého a omezovala nezletilého v běžném způsobu života. Ve věci bylo rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem, a to z následujících níže uvedených důvodů:

2. Obžalovanému bylo kladeno za vinu, že v období od měsíce srpna 2016 do 22. 11. 2016 psychicky a fyzicky týral nezletilého [REDAKCE] syna své tehdejší manželky [REDAKCE] a to způsobem popsaným shora ve výroku tohoto rozsudku. V důsledku tohoto chování obžalovaného nezletilý utrpěl zranění ruky, rovněž shora popsané, a v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného se u nezletilého [REDAKCE] rozvinula navíc i shora již uvedená tzv. posttraumatická stresová porucha.
3. Obžalovaný jednání, které mu bylo podanou obžalobou kladeno za vinu, v zásadě nepopřel a dá se i uzavřít, že se k němu doznal. V rámci své obhajoby ale namítá, že posttraumatická stresová porucha, která se u nezletilého rozvinula, není tzv. těžkou újmou na zdraví, aby odůvodnila přísnější právní kvalifikaci žalovaného skutku. Obžalovaný u hlavního líčení v podstatě ve shodě se svou výpovědí z přípravného řízení zejména uvedl, že věděl o problémech, které měl nezletilý [REDAKCE] doma i ve škole. Vztah s ním měl zezáчатку kamarádský, hráli si spolu a nezletilý se na něj upnul. Obžalovaný postupem času zjistil, že manželka výchovu syna nezvládá a potřebuje jeho pomoc. Pak se s manželkou domluvili na tom, že on učení i výchovu chlapce převezme z větší části na sebe a pak se uvidí, zda se chlapcovo chování do budoucna zlepší. V létě roku 2016 bylo jeho chování problematické, narušovalo i vztah obžalovaného s manželkou, od září 2016 začal nezletilý chodit do ZŠ Chýnov, obžalovaný s manželkou se domnívali, že změna školy přinese lepší chování i prospěch. Od třídní učitelky se dozvěděl, že chlapec vyrušuje a ubližuje dětem. Snažil se mu domluvit a varoval jej, že když se to bude opakovat, bude bit. Obžalovaný se na rodičovské schůzce dozvěděl, že nezletilý má problémy s chováním, vyrušuje, učitelka musí řešit stížnosti rodičů jeho spolužáků, že nepředal peníze určené na školní akce a tyto si nechal. Počátkem listopadu 2016 po dohodě s manželkou se rozhodli, že ho vezmou na výlet do Opařan nebo do Dětského domova Radenín, aby věděl, že mu hrozí umístění do takového zařízení, vyhledali i pomoc psychiatra, ale termín objednání byl stanoven až na únor 2017. Setkali se také s biologickým otcem nezletilého a vše s ním probrali. Po několika dnech opět kontaktoval třídní učitelku, sdělil jí svůj záměr informovat nezletilého o možnostech umístění do výchovného zařízení, učitelka mu sdělila, že chlapci dá ještě týden šanci na zlepšení chování. Po týdnu ale od třídní učitelky zjistil, že k žádné změně chování nedošlo, ale naopak, [REDAKCE] škrtil nějakou dívku v šatně. To se obžalovaný dozvěděl dne 22. 11. 2016 v ranních hodinách od učitelky a ještě ten den v odpoledních hodinách po návratu z práce vše s manželkou a [REDAKCE] probrali. Rozhodl se celou záležitost řešit v garáži domu, kam s ním odešel, zde sundal pásek a v afektu ho 3x přes zadek přetáhl, přitom se mu pásek nešťastně otočil a chlapec dostal i přezkou. Dal mu i 3 facky do obličeje, z nosu se mu spustila krev. Takto mu chtěl vysvětlit, že to tak dopadá, pokud on ubližuje jiným dětem. Když mu [REDAKCE] slíbí, že se to už nebude opakovat, bude na něj zase hodný a dostane od něj všechno, co si bude přát. Pak si na to podali ruku. Obžalovaný pak vše oznámil manželce [REDAKCE] která syna našla sedět v garáži s krvácejícím nosem a ošetřila ho. Obžalovaný připustil, že takovýto fyzický trest byl nepřiměřený, lituje toho a mrzí ho, že chlapec musel být hospitalizovaný. Manželka se od něj potom odstěhovala. Uvedl také, že nezletilého trestal fyzicky i v srpnu, kdy mu dal páskem přes zadek asi 3 rány a dále ho potrestal páskem počátkem října 2016, kdy přišel pozdě domů, poté dostal i začátkem listopadu na zadek za lhaní a nevhodné chování ve škole.
4. Obžalovaný u hlavního líčení ještě dodal, že po incidentu z 22.11.2016 se s manželkou rozvedli, čímž on vlastně přišel o dceru, i když má rozsudkem stanoveno, jak se s ní může stýkat. O [REDAKCE] se zajímá, ale nikdy jej od té doby neviděl, zajímá se o něj přes spolužáky, kteří říkají, že se celkově zlepšil a z toho má radost. Obžalovaný se dále blíže vyjádřil i k dalším fyzickým trestáním [REDAKCE] ke kterým v obžalobě uvedeném období přikročil. Jednou mu dal na hřišti, když se

vztekal, že mu něco nešlo a pořád kopal do kola, a to dvě výchovné rány přes oblečení. Po nich [redacted] rychle vstal, oklepal se a dokončili výlet, pak už se všechno stalo až v létě, kdy k nim přiběhl ubřečený soused, že mu [redacted] hodil kameny do očí, tehdy od obžalovaného [redacted] dostal poprvé páskem přes oblečení. Pak [redacted] zabil slepici, potom mu obžalovaný domlouval ústně, to jej tehdy vůbec nebil. To ho jenom dovedl k té slepici, kterou ukopal a která tam ležela mrtvá a okolo obcházel její majitel se vzduchovkou. Obžalovaný [redacted] řekl něco jako: „heleď [redacted] podívej se, ten pán je dost rozčilený a teď tě uchráním v tom, že tě nechám být, protože kdyby ses tam objevil, tak ti dá snad tou flintou, protože je dost naštvaný“. V tu chvíli byl [redacted] úplně vystrašený. Obžalovaný jej držel za ruku a říkal si, že jestli toto s ním nehne, tak už opravdu neví, co s ním. Toto bylo podruhé, kdy na něj spíše psychicky tlačil. Když začal [redacted] chodit od září do školy, začaly na něj stížnosti. Volala třeba paní učitelka, že [redacted] vyrušuje, že zapřel, že má peníze, které mu dali na výlet a on je ve škole neodevzdal a místo toho si něco koupil. Na rodičovském sdružení se obžalovaný dozvěděl, že [redacted] zlobil na tělocviku a že ubližuje dětem. Na rodičovskou schůzku šel obžalovaný, protože [redacted] byla již v pokročilém stadiu těhotenství a on jí chtěl vyjít vstříc a také tam znal všechny rodiče jako své kamarády z dětství a ve škole znal i některé učitele. Tehdy mu obžalovaný asi dvacet minut doma domlouval, pak mu svlékl tepláky a dal mu na zadek. Od [redacted] obžalovaný věděl, že i ona jej trestala fyzicky, ale [redacted] si z toho nic nedělal, absolutně nerespektoval totiž ženské pohlaví, z ženských měl srandu, fungovali na něj jenom chlapi. Obžalovaný si tedy myslel, že [redacted] nějak při výchově pomůže. Někdy v polovině října 2016 začal shánět odborníky, obvolával všechny lékaře. Dodal, že [redacted] měl problémy už ve školce, byl hodně hyperaktivní dítě. Ve škole jim doporučili pro něj psychologa, pana doktora z [redacted] tam pak chodil jednou za měsíc nebo za dva měsíce. S [redacted] tam jezdila [redacted] s jeho otcem a tam zjistili, že to nikam nevede, že vlastně postup odposlouchávání uklidňovací hudby nikam nevede. Po půl roce nebo po roce to skončili. V době, kdy už bydleli všichni společně, s ním do [redacted] už nejezdili.

5. Duševní stav obžalovaného byl vyšetřen znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, přičemž ze závěrů tohoto znalce vyplynulo, že obžalovaný netrpí duševní poruchou, ovládací a rozpoznávací schopnosti byly v době činu sníženy zlobným afektem při selhání ve výchovném vztahu k dítěti, toto snížení ale bylo nepodstatné intenzity. Nebyla u něj zjištěna sexuální deviace. Jeho pobyt na svobodě není nebezpečný, je schopen hodnotné reflexe svého chování a je schopen vyvarovat se podobného deliktu v budoucnosti, proto není indikováno uložení ochranné léčby. Jinak je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení a je schopen chápat smysl a závěry tohoto řízení. Z těchto závěrů plyne jasné zjištění, že obžalovaný je plně odpovědný za své jednání z hlediska přičetnosti.
6. Dokazování v této věci bylo poměrně rozsáhlé. Pokud jde o **svědecké** výpovědi, soud vyslechl celou řadu svědků, případně přečetl jejich výpovědi, byl-li k tomu udělen souhlas stran Stěžejní byly ovšem zejména svědecké výpovědi nezletilého [redacted] a jeho matky [redacted]. Vyslechnuty byly i třídní učitelky nezletilého, a to jednak [redacted] ze základní školy [redacted] kterou nezletilý navštěvoval od první třídy a [redacted] tedy tehdejší (v době činu) a také nynější třídní učitelka nezletilého. Důkaz výsledkem svědků či přečtením svědeckých výpovědí tam, kde byl udělen souhlas se čtením, byl proveden i s některými rodinnými příslušníky obžalovaného, či nezletilého [redacted].
7. K přečtení svědecké výpovědi nezletilého [redacted] nemusel být zjišťován souhlas stran, jde o výpověď, kterou bylo nutno postupem dle § 102 odst. 2 trestního řádu přečíst, resp. byl přehrán DVD záznam s touto výpovědí. I kdyby byla jeho osobní výpověď v řízení navržena, soud by takovému požadavku vyhovět nemohl, a to s ohledem na ochranu zájmů nezletilého, neboť tento by byl nucen znovu mluvit o skutečnostech, jejichž ožívování v paměti by na něj mělo zcela nepochybně nepříznivý vliv. Nezletilý [redacted] byl vyslýchán zejména k poslednímu

z incidentů, tedy k tomu nejzávažnějšímu. Vypověděl k tomu, že se to stalo někdy k večeru a že ho [] (obžalovaný) zbil páskem v garáži a dával mu facky. Dodal, že tehdy bydleli v [] s mamkou, [] (nevlastní otec), [] a sestřičkou []. Uvedl, že k takovému trestu došlo poprvé a že jej [] „zflákal páskem na zadek“, bylo to přes trenky, ale tepláky mu svléknul. Dostal páskem asi 3x, přitom mlčel, nic neříkal a bolelo ho to. On trochu zlobil ve škole a [] mu přitom říkal, že jestli se to bude stávat často, tak to bude takhle. Takému dával facky otevřenou dlaní, přes pusku. Pak on seděl na židli a tekla mu krev z nosu. Facky mu dával přes nos a na židli seděl, dokud mu to nepřestalo téct. Potom tam přišla mamka a vzala ho do koupelny a omyla ho. Tím páskem mu zlomil prsteníček, jak mu mlátil páskem přes ruku, kterou si chránil zadek. Uvedl také, že druhý den šli k lékaři a záchranka ho vezla do nemocnice. Potvrdil také, že si někdy musel sbalit svoje věci, protože měl jet do Opařan, kde mělo být vězení, což mu řekl []. To mu někdy dříve obžalovaný řekl. V Opařanech to znal, protože tam jezdili s mámou a s tátou povídat si s doktorem. Uvedl, že takový trest dostal poprvé. Potvrdil také, že ve škole zlobil, ale že už nezlobí. [] ho tehdy v garáži potrestal za to, že zlobil ve škole.

8. Ve věci byla velmi podrobně vyslechnuta zejména matka nezletilého [] a bývalá manželka obžalovaného []. Tato se vyjádřila k chování syna ve škole, k tomu, jaká opatření s ním činila, k průběhu jeho výchovy a následně k tomu, jak se na jeho výchově podílel obžalovaný, rovněž popsala, jak je nezletilý léčen a že došlo v jeho případě ke zklidnění jeho chování poté, co začal být léčen odborníky. Uvedla zejména, že s obžalovaným se seznámila v září roku 2015, když [] nastupoval do první třídy. Byla to láska na první pohled, ona v něm cítila oporu a s [] se navzájem zbožňovali, takže tam neviděla žádný problém, že by spolu nemohli žít. Byli šťastní a spokojení, ale tak to nezůstalo. Někdy v říjnu 2015 spolu seznámili děti, a to s [] začaly být problémy ve škole, nejdříve chodil na [] a potom, když se stěhovali k obžalovanému domů, tak [] přendali do školy do [] a to už jenom z toho důvodu, že v původní škole měl partu, byly tam dokonce v jedné třídě 3 děti s ADHD, takže si i mysleli, že by to v jiné škole mohlo být lepší a vše se srovná. Pořád nevěřili tomu, že by mohl být [] nemocný. Ze školy v Táboře jí paní učitelka dennodenně volala, každý den byla ve škole, vedly spolu rozhovory, co má s [] dělat a co má dělat s dětmi ostatními v partě. O [] říkala, že lítá a že se nesoustředí. Pak měli sezení i s [] otcem, s paní vychovatelkou z družiny a s třídní učitelkou, zástupkyní a psychologickou poradkyní ze školy. Doporučili jim pedopsychologickou poradnu. Jenomže tam už svědkyně volala kdysi dávno před tím a tam jí po telefonu řekli, že [] žádný problém nemá, takže není důvod, proč by je tam měli objednávat. Škola jim doporučila pana []. Tam s [] dojížděli každé tři týdny. Neviděla ale, že by se tento [] věnoval nějakou terapií a u [] neviděla žádný pokrok a lékař jim ani nebyl schopen říci, jak s [] bude dále postupovat. Řekl jim, že je to výchovný problém a že jinak je [] v pořádku a neshledal, že by snad měli navštívit psychiatra. Do [] tedy pak přestali dojíždět někdy na jaře nebo před hlavními prázdninami a rozhodli se, že [] zkusí pomoci nějak sami. [] objednala do Opařan, ale pak tam s ním nejela, protože se rozhodli, že to zkusí s ním sami. Ve škole v [] byl asi měsíc klid, vypadalo to, že se vše srovnalo. Když ale jela pro [] do školy, paní učitelka jí začala říkat, že [] jenom vyrušuje, je nepozorný, kouká z okna, nesoustředí se, hádá se s dětmi, lže a ubližuje dětem. Od jara bydleli s obžalovaným spolu. Ze začátku vše s [] řešila pouze ona, věděla o něm, že on potřebuje pevný režim a žádné ústupky a že musí mít všechno pevně časově dané, tak se to snažila dodržovat. Nějak jim to ale nefungovalo, jak jich bylo doma víc. Když pak začala škola, obžalovaný viděl, že je toho na ni moc, už v té době byla těhotná a nebyla na tom zdravotně dobře, tak on se nabídl, že všechny věci ohledně učitelek si vezme na starost on, za což byla svědkyně ráda, že alespoň toto nemusela řešit. Od té doby tedy komunikoval se školou obžalovaný. V [] byla jedna rodičovská schůzka, na kterou jedl dle jejich domluvy obžalovaný. Připustila, že občas dala [] na zadek, když už to s ním bylo neúnosné, ale to na něj nemělo vůbec žádný účinek, on sice vždy

chvilí brečel, vše odkýval, ale za chvíli na to zapomněl a dělal zase to samé. [redacted] od jara zlobil, ale nebylo to nic, nad čím by se ona pozastavovala, sice nevěděli, co s ním, ale bylo to „v rámci mezí“. Všechno začalo nějak po svatbě s obžalovaným v polovině září 2016. O tom, že obžalovaný fyzicky [redacted] trestal, věděla od obžalovaného, od [redacted] ne, protože on moc sdílný není. Takto jí třeba obžalovaný řekl, že potrestal [redacted] za něco, co se stalo na hřišti a pak, že dostal i páskem za to, že hodil kamarádovi kamen do obličeje. Pak také k něčemu došlo ještě doma, ale podrobnosti si už svědkyně nepamatuje. Od té doby, co byla v porodnici, to bylo už jenom hrozné. Porodila 15. 10. Den předtím celou noc nespala, protože jí nebylo dobře, ráno vstali, obžalovaný ji vezl do nemocnice do poradny, [redacted] odjížděl autobusem do školy v 6.45 hodin a zrovna se nějak pošťuchovali s [redacted] dcerou obžalovaného, která u nich tehdy byla. Svědkyně jí říkala, ať [redacted] nechá být, jinak nestihne autobus. Pak jí obžalovaný za toto sprostě vynadal, že má doma parchanta a že ho neumí vychovat, že je neschopná, že je kráva a že když u nich bude [redacted] že na ni nesmí promluvit. Poté svědkyně ležela celý den doma s bolestmi, obžalovaný se na ni ani nepřišel podívat, ani se zeptat, zda něco nepotřebuje. V noci potom jeli do porodnice. Během dne ale ještě říkala obžalovanému, že chce, aby [redacted] byl u její matky, k čemuž ale nedošlo, ale svědkyně neví, proč. Když ráno porodila a volala to obžalovanému, on ani nebyl nadšen, v porodnici za ní byl jenom jednou, když jel vracet dceru. Když se potom svědkyně vrátila z porodnice, všimla si, že [redacted] má na zadku modřiny a potvrdil jí, že byl bit. Neřekl ale, za co byl bit. Obžalovaný jí pak na dotaz sdělil, že [redacted] zbil za jeho pozdní příchody a že ho seřezal páskem. [redacted] se s takovými věcmi matce nesvěřoval. Po narození dcery začal obžalovaný [redacted] i vyhrožovat, nejdřív ale [redacted] domlouvali, že když nezačne poslušchat a chovat se jako normální dítě, že ho zmlátí a že poteče krev, že dostane přes záda, přes prdel, že je mu to jedno. Zkoušeli [redacted] umístit do nějaké léčebny, ale nikde je nechtěli vzít, nikde nepřijímali. Volali i do Opařan, tam se sepsala rodinná anamnéza a objednali je tam na únor. Obžalovaný i říkal [redacted] že mu udělá výlet, že mu zabalí tašky a že ho odveze k dětskému domovu a tam ho nechá u plotu až do večera, pak se pro něj za 2-3 hodiny vrátí, na ničem takovém se ale svědkyně s obžalovaným rozhodně nedomlouvali. Svědkyně o tom sice věděla, ale nevěřila tomu, že by obžalovaný byl něčeho takového schopný. K takovému „výletu“ ale nakonec nedošlo, protože [redacted] se svěřil paní učitelce a ta mu na to řekla, že něco takového se nedělá a dělat nemá. Paní učitelka jí i říkala, že takovéto psychické nátlaky vůbec neschvaluje.

9. Ke dni 22. 11. 2016 pak svědkyně [redacted] zejména uvedla, že byla s dcerou doma, [redacted] přijel ze školy, udělali úkoly, připravili se do školy na druhý den, a když měl splněné všechny povinnosti, pustila ho ven. Pak přijel domů obžalovaný a najednou se [redacted] objevil doma, seděl tam u ní a [redacted] Obžalovaný začal zvyšovat hlas, ale dcera spala na gauči v obýváku, tak mu svědkyně řekla, že probudí [redacted] On tedy poté vzal [redacted] a odešli spolu do garáže. Svědkyně si myslela, že si chtějí spolu něco jenom vyříkat, vůbec jí nenapadlo, že by se mohlo stát něco takového, co se nakonec stalo. Obžalovaný pak přišel domů, byl zticha, nemluvil, nic a bylo jí divně, že nejde domů [redacted] Obžalovaného se hloupě zeptala: „je celej?“. On jí na to řekl „jo, je celej“. [redacted] ale domů nešel a obžalovaný v pohodě večerel a něco si tam dělal. Svědkyně se tedy zvedla a šla se podívat do garáže. Šla přes terasu a obžalovaný za ní vyběhl a udělal takové gesto, aby tam nechodila. Ona ale šla. [redacted] tam seděl na židli celý vyklepaný, vyčísený, celý pomlácený a pod ním byla krev, tekla mu z nosu. Měl mikinu od krve, krvavá byla i podlaha. Měl na sobě modřiny, nos mu opláchla v garáži, aby viděla, v jakém stavu vůbec je. Pak šli domů a vysprchovala ho, viděla, že má všude po těle modřiny, na hlavě, na obličeji, na rukách, nohách i na zádech. Potom si začal stěžovat, že ho bolí prst. Jinak ale vůbec nemluvil. Chtěla mu dát najíst, chtěla, aby s nimi ležel na gauči, ale on vůbec nemluvil a jenom koukal. Tehdy si ho vyfotila, protože se jí něco nezdálo. Druhý den ráno jeli k její tetě do [redacted] sbalila jenom pár nejnnutnějších věcí a pak šla s [redacted] k doktorce, která je s prstem poslala na chirurgii, kde zjistili, že měl tříštivou zlomeninu prstu, takže mu to museli i rovnat. Také zjistili, že [redacted] má

po těle modřiny, krev v moči, dělali mu rentgen ruky, hlavy a poslali je do nemocnice, že se jim to nelíbí, tam byli hospitalizováni asi týden. Bylo i podezření, zda [REDAKCE] nemá i zlomený nos, což se ale nepotvrdilo. Dodala také, že obžalovaný se během jejich soužití nechoval agresivně, ale spíše hodně nadřazeně. To se projevovalo třeba tak, že ona nemohla mít vlastní názor, ten nikdy nebral v potaz, vždycky muselo být po jeho, a když třeba nebylo, obžalovaný nechodil vůbec domů, snad jenom se vyspat. Chodil za svou maminkou, která bydlí naproti. Měli mezi sebou také jistou odluku, když spolu ještě chodili, bylo to kvůli věcem, které se jí moc nelíbily, třeba to, že [REDAKCE] v pokojíčku neoholenou tvář „hladil“ po tváři a on křičel, že se mu to nelíbí. Tehdy, když mu řekla, že se jí toto nelíbí a ať to [REDAKCE] nedělá, obžalovaný z ničeho nic vystartoval s tím, ať si sbalí svoje věci a vypadnou, že je tam nechce. Tak se tehdy odstěhovali. Svědkyni vadilo i to, že obžalovaný se s [REDAKCE] až nadměrně mazlil, na což ona z domova zvyklá nebyla a přišlo jí to až nepřírozené. [REDAKCE] ze začátku obžalovaného miloval a zbožňoval a nechtěl ani jezdit ke svému tátovi. Postupem času ale na [REDAKCE] v září až v říjnu viděla, že už nemá radost v očích, je bez výrazu, a přitom byl předtím šťastné dítě. Vždycky, když třeba přijel obžalovaný domů a [REDAKCE] si hrál třeba na terase a uviděl ho, jak přijíždí domů, tak okamžitě běžel k ní domů.

10. Svědkyně dodala také, že s obžalovaným se rozvedli a s [REDAKCE] bydlí jinde, i když on pořád chodí do školy do [REDAKCE] protože to tam má rád a jinam už nechtěl. Ve škole je už bez problémů, jen trochu vyrušuje, ale to mu už asi zůstane. Stále s ním dochází k odborníkům, k psychologce [REDAKCE] do nemocnice k psychiatrice [REDAKCE] a do centra PorCeTa na kroužek s problémovými dětmi a také k [REDAKCE] což je dětská psychologka. [REDAKCE] bere léky, bral léky na úzkosti, na deprese, léky mu i upravovali a poslední dobou je již absolutně bez problémů. Lékaři dospěli k tomu, že [REDAKCE] má diagnózu ADHD. Špatné chování [REDAKCE] přisuzuje tomu, že se nesmířil s tím, že byli u obžalovaného, což mohlo nějakou spojitost mít. Nyní bere [REDAKCE] jeden lék denně. Popsala také, jaké měl [REDAKCE] problémy po tom největším incidentu, to vůbec nespál nebo spal hodně špatně, pořád brečel, lekal se, i když se jen trochu bouchlo dveřmi, tak nadsakoval. Paní učitelka také říkala, že ho chtěla jednou pohladit, pochválit jej, ale on se úplně krčil, bál se, že dostane. Měl tedy deprese a úzkosti, na což musel brát léky. Dodnes má [REDAKCE] strach z obžalovaného, nechce se s ním ani potkat, když si třeba přijede pro dceru. O tomto svém strachu mluví s lékařkami. Paní psychiatrická i svědkyni radila, aby zamezila kontaktu [REDAKCE] s obžalovaným, což se snažila, ale někdy je to těžké, protože obžalovaný nerespektoval její žádost, aby k ním obžalovaný nechodil na zahradu. Dodala ještě, že i ona sama občas dala [REDAKCE] na zadek, ale nebylo to nijak závažné a navíc zjistila, že to na [REDAKCE] neplatí. Není pravda, že by se z jeho výchovy psychicky hroutila. Nikdy nežádala obžalovaného, aby převzal výchovu [REDAKCE] S tím přišel sám obžalovaný, protože jí chtěl ulevit, když viděl, že je toho na ní hodně a že v té době i byla trochu víc lítostivá.

11. Pokud jde o další svědecké výpovědi, těch byla celá řada. Postupem dle § 211 odst. 1 trestního řádu byla přečtena svědecká výpověď lékařky nezletilého [REDAKCE] tedy [REDAKCE] Tato zejména uvedla, že dne 23.11.2016 k ní do ordinace přišla [REDAKCE] se synem [REDAKCE] s poraněnou rukou. Domnívala se, že je to zlomené a poslala je na chirurgii. Nezletilého prohlédla celkově a zjistila, že má hematomy v obličeji a odřeniny, obrovské hematomy v lumbální oblasti, jaké ještě nikdy neviděla a měl hematom i na levém stehně. Ptala se, kdo mu to udělal, načež jí bylo sděleno, že jej den předtím zbil nevlastní otec páskem v garáži a tam ho maminka našla. Ptala se, proč nepřišli dřív a zda k něčemu obdobnému došlo již dříve. Na to maminka odpověděla, že čekali do druhého dne a že něco podobného bylo již i dříve, ale ne tak zlé, z čehož lékařka pochopila, že to nebylo poprvé. [REDAKCE] pořád pobrekával. Taková zranění si nemohl způsobit sám. Dodala, že s [REDAKCE] sice matka často nechodila, protože byl zdravé dítě, ale nikdy si něčeho podobného u něj nevšimla. Paní [REDAKCE] řekla, že to musí oznámit, na což ona se ptala, zdali je to nutné, přišlo jí, jako by to ani matka oznamovat nechtěla

a že přišli jenom kvůli té ruce. K [REDACTED] ještě dodala, že se matka zmiňovala, že [REDACTED] ve škole zlobí a ona jí nabízela odbornou pomoc, což ale maminka odmítla s tím, že to zvládají.

12. Obsah výpovědi této lékařky plně dokresluje zjištěný skutkový děj, zejména co se týče posledního incidentu z 22. 11. 2016 a zejména zranění, jaká nezletilý v důsledku jednání obžalovaného prokazatelně utrpěl.
13. V hlavním líčení byly dále vyslechnuty obě třídní učitelky nezletilého [REDACTED] a to [REDACTED] z [REDACTED] základní školy a dále [REDACTED] z [REDACTED] základní školy.
14. Svědkyně [REDACTED] byla třídní učitelkou nezletilého [REDACTED] v první třídě ve školním roce 2015-2016, přičemž uvedla, že byl šikovný a snaživý a první asi dva měsíce s ním nebyly žádné problémy. Byly ovšem problémy s jeho chováním ve škole o přestávkách a ve školní družině. Tehdy zlobil společně s jedním chlapcem s ADHD. Postupem času se jeho chování a dodržování pravidel začalo podstatně zhoršovat. Svědkyně musela neustále kontaktovat jeho rodiče, psát záznamy do žákovské knížky. Do školy pravidelně docházela jeho matka. V kontaktu byla i s otcem nezletilého. Honzík tehdy začal děti kopat, nadávat jim a používat vulgární slova. Rodiče slibovali, že situaci budou řešit a zjednájí nápravu. Situace se ovšem nijak nezlepšovala, takže svědkyně doporučila matce návštěvu psychologa. Matka ale tvrdila, že jí tam řekli, že výchovné problémy tam neřeší, že řeší toliko problémy výukové, ale s výukou [REDACTED] nikdy problémy neměl, patřil mezi nejlepší žáky. Mamince doporučila návštěvu i dalších odborníků. Během druhého pololetí se [REDACTED] začal zhoršovat i v učení. Byl nešťastný z toho, že nedostával už samé jedničky. Nedokázal se smířit se svým neúspěchem a s úspěchem kamaráda. Tehdy už výchovná poradkyně navrhla návštěvu speciálního centra v Černovicích, kde řeší výchovné problémy dětí. Maminka by s návštěvou i souhlasila, ale [REDACTED] otec ne. Ale začali do Černovic dojíždět. Žádnou zprávu z tohoto centra ale svědkyně nikdy neviděla, rodiče nejsou povinni toto škole ukazovat. Svědkyně přitom potřebovala poradit, jak s takovými chlapci v kolektivu pracovat. Na konci školního roku jí matka [REDACTED] sdělila, že se budou stěhovat do [REDACTED] a že [REDACTED] začne chodit do jiné školy. Poslední měsíc ve škole už ani [REDACTED] nechtěl nic dělat a vymlouval se na to, že půjde do jiné školy. Ke konci školního roku jí volal obžalovaný s tím, aby informace o [REDACTED] sdělovala již jen jeho otcí, protože jeho matka je v jiném stavu a obžalovaný se o ni bojí. Když by měla zhodnotit, proč měl [REDACTED] problémy s chováním, usoudila, že tam byl asi trošku výchovný problém, ale současně uvedla, že nezná úplné pozadí celé jeho rodiny.
15. Dále byla v hlavním líčení vyslechnuta jako svědkyně třídní učitelka nezletilého [REDACTED] a to [REDACTED]. Tato uvedla, že zná i obžalovaného, protože pracoval jako kuchař v jejich škole. K [REDACTED] uvedla, že je druhým rokem (v době výslechu) jeho třídní učitelkou. [REDACTED] nikdy dlouhodobě nechyběl, pouze poté, co měl úraz s rukou. Od obžalovaného o tom ví, že se to stalo poté, co [REDACTED] škrtil holčičku, což byl pro obžalovaného tak velký stimul, že mu dal na zadek a přitom mu ublížil. Od jeho matky ví, že [REDACTED] měl zlomenou ruku a musel být i hospitalizovaný. [REDACTED] sám se jí nikdy nesvětil, co se mu stalo. Když se ale vrátil do školy, ona sama změnila přístup k němu, protože zjistila, že žádné domluvy na něj neplatí. Snažila se ho více chválit, když se mu něco povedlo, hladit ho a on najednou začal víc vnímat věci kolem sebe a chápat vztahy mezi vrstevníky. Jeho chování se pak začalo i zlepšovat. [REDACTED] je povahou hyperaktivní, má problémy se soustředěním. Ona si myslela, že to bylo kvůli zanedbání výchovy, že neměl potřebné mantinely, nereagoval na běžné pokyny a byl vzpurný. S [REDACTED] matkou o všem mluvila až po tom [REDACTED] úrazu. Do té doby komunikovala s panem [REDACTED]. Po tom úraze si ale matka přála, aby veškeré zprávy podávala svědkyně pouze jí. Dalo by se i říci, že se [REDACTED] zlepšil. Užívá psychofarmaka a vždycky, když je nějaká změna v dávkování, tak to

svědkyně pozná. Už s ním nejsou tak závažné výchovné problémy, jako s ním byly dříve. Potvrdila také, že [] provázela špatná pověst z předchozí školy i školky vlastně v tom duchu, že je nezvladatelné dítě, ale ona si udělala o něm svůj vlastní úsudek podle toho, jak [] poznala. Nyní si myslí, že [] je ve škole spokojený a že se mu tam líbí a že k sobě našli vztah. Ví o tom, že [] je v péči psychologa a psychiatra, sice od nich zprávy nemá, ale maminka ji vždy v kostce informuje. Dodala, že [] chování se za celou dobu, co k nim do školy chodí, v podstatě již jenom zlepšovalo, tedy rozhodně v porovnání s tím, kdy k nim do školy začal chodit.

16. Postupem dle § 211 odst. 6 trestního řádu byla přečtena svědecká výpověď otce nezletilého, tedy []. Ten popsal, že s matkou [] nikdy nebyli manželé, bydleli spolu ještě asi rok po jeho narození. Se synem se stýká každých 14 dní, případně o prázdninách. Potvrdil, že zná obžalovaného, nicméně jen od vidění, když si chodil vyzvedávat [] nikdy se spolu ale nijak moc nebavili. Ví o tom, že syn měl ve škole problémy, že nedával pozor a že zlobil a učitelka ho musela napomínat. S [] matkou a obžalovaným někdy na podzim roku 2016 řešily [] problémy ve škole, pak už jej ale nekontaktovali, tak usoudil, že tam už nějaký větší problém není. Domluvili se na tom, že [] potřebuje pevný řád a že musí být důslední. [] si před ním nikdy na školu nestěžoval, ani na to, že bydlí u []. Potvrdil, že [] je na kluka docela mazlivý. O tom, že byl [] v nemocnici a proč tam byl, se dozvěděl od jeho matky, která mu volala, že ho obžalovaný zmlátil, snad proto, že se [] s někým pral ve škole. Víc mu ale k tomu neřekla. Tehdy za ním byl i v nemocnici. Když se potom [] ptal, co se stalo, on o tom nechtěl moc mluvit. Nikdy si ale nestěžoval, že by ho obžalovaný nějak bil. Od té doby na něm pozoroval, že když na něj více třeba zakřičel, že se [] bojí.
17. Pokud jde o další svědecké výpovědi, to byly zejména výpovědi různých rodinných příslušníků obžalovaného, případně nezletilého. Takto například svědkyně [] matka [] potvrdila okolnosti, kdy spolu její dcera a obžalovaný začali žít, ale že tehdy jí přišlo, že k ní moc obžalovaný ani nechce jezdit, byl tam jenom párkrát a někdy byl jenom venku, ani nešel do bytu, přitom spolu žádné neshody neměli. Postupem doby usoudila, že obžalovaný nejdříve jenom předstíral, jak její dceru miluje, ale postupem doby se jí zdálo jeho chování podivné. O tom, že obžalovaný [] zmlátil a proč jej zmlátil, se od dcery dozvěděla až poté, když [] byl v nemocnici, tehdy dcera odešla bydlet s dětmi k její sestře []. Sám [] si svědkyni nikdy nestěžoval na chování obžalovaného. K [] uvedla, že je takový živější, ale že asi ve škole zlobil. Na něj moc nefungovala domluva, musela ho třeba někdy i plácnout. [] se jí ale s problémy moc nesvěřovala, brala na ní ohledy, více se svěřovala její sestře [].
18. Z výpovědi svědka [] jež byla postupem dle § 211 odst. 1 trestního řádu za souhlasu stran přečtena, soud zjistil zejména, že tento je přítelem [] která je tchýní obžalovaného. Obžalovaného ale viděl jen několikrát, protože se ani nesnažil moc k nim jezdit na návštěvy. Dodal, že jako chlap mu ale obžalovaný nikdy moc neseděl, nic k němu nepociťoval, přišel mu takový nevýrazný a nedospělý, spíš jako větší dítě. Vyjádřil se i k povaze [] která je spíše tajemná, moc se nesvěřuje, když už, tak až s problémy, které chce pomoci vyřešit. Dokonce se spíše svěřovala jemu, než své vlastní matce, ale on neví, co se mezi nimi stalo v mládí. K [] uvedl, že je hyperaktivní a pro standardní rodiče problematický, vyžaduje se u něj speciální výchova, nezvládala ho učitelka, ani družinářka. Protože na kluka byla [] sama, byla v obtížné situaci. [] neposedí, skáče, nevydrží sedět, na něco koukat, ale je to jejich zlatíčko, jen trochu zlobí. O tom, co udělal obžalovaný [] se dozvěděl od [] ona mu volala, že potřebuje pomoc, když se stěhovala k tetě []. O tom, že obžalovaný [] trestal nějak i předtím, se dozvěděl dodatečně

poté, zjistil, že [REDAKCE] měl mít snad i sbalenou tašku, že ho chtěl obžalovaný někam odvézt, že se špatně chová a že má špatné známky a že mu také obžalovaný dal občas na zadek, ale svědek nedokáže posoudit, zda to bylo standardně či nestandardně, protože se dozvídal jenom útržky.

19. Svědkyně [REDAKCE] jejíž výpověď rovněž byla postupem dle § 211 odst. 1 trestního řádu čtena, zejména uvedla, že jí po incidentu psala [REDAKCE] jestli by mohla přijet, tak jí řekla, ať přijede hned, ona ale odpověděla, že [REDAKCE] je dobitý a že jej dává spát. Druhý den, když přijeli, na [REDAKCE] viděla, že má oteklou jednu ruku a na čele otláčené tečky a na levé straně spánku měl oděrky a zdálo se jí, že má zažloutlý nos. Poslala je k doktorovi, tam je pak poslali do nemocnice, pak jí volala, že u [REDAKCE] mají podezření na otřes mozku a že má něco s nosem a pohmožděnou kůstku. Po pár dnech pak šla bydlet k sobě do bytu [REDAKCE]. Do té doby ale byla s holčičkou u ní a za [REDAKCE] chodila často do nemocnice. Svěřila se jí, že [REDAKCE] zlobí ve škole, je živější, divočejší, že se popral s nějakou holčičkou a obžalovaný asi mluvil s jejími rodiči a když přišel domů, vzal [REDAKCE] do garáže a tam se to stalo. Popsala jí také, co se stalo v garáži a že se pak obžalovaný choval divně, jakoby se vlastně nic nestalo. Svědkyně popsala také, že vnímala, že soužití [REDAKCE] s obžalovaným rozhodně není bez problémů, obžalovaný se k ní choval velmi zvláště, nedovoloval jí třeba navázat vztah s jeho dcerou [REDAKCE] nezajímal se o ní, když byla ve vysokém stadiu těhotenství, již dříve měli mezi sebou odluku atd. Obžalovaný i přehlížel, že s ním manželka nebyla spokojená.
20. V hlavním líčení vypovídala také svědkyně [REDAKCE] matka obžalovaného. Ta se vyjádřila k okolnostem soužití svého syna s [REDAKCE] a k tomu, jaké byly problémy s [REDAKCE] a že podle jejího názoru tento vyžadoval odbornou pomoc již dříve. Uvedla také, že částečně na [REDAKCE] dohlížela, chtěli s obžalovaným jeho matce svým způsobem ulevit, ale nikdo ji nikdy nežádal o to, aby se nějak na výchově [REDAKCE] podílela. Nikdy nezaznamenala, že by [REDAKCE] buď obžalovaný, anebo [REDAKCE] matka fyzicky trestali. O posledním incidentu se dozvěděla od obžalovaného. Její syn rozhodně není povahou cholerik, ale podle ní na sebe toho vzal moc, není totiž jednoduché vychovávat cizí dítě. Rozhodně jim měl s výchovou [REDAKCE] pomoci nějaký odborník, který by jim poradil, co mohou a co nemohou s [REDAKCE] dělat. Od toho incidentu, kdy měl [REDAKCE] zlomený prst, jej už nikdy neviděla. Zastala se syna v tom, že nechápe, proč do školy kvůli [REDAKCE] nechodila jeho matka, ta nechodila na rodičovské schůzky a všechno se to začalo valit na jejího syna. Dodala, že [REDAKCE] si vždy v okolí našel nějakého kamaráda, který zlobil s ním, a to mu vyhovovalo. Nikdy si na [REDAKCE] nevšimla žádných změn nálad, či nespavosti atd.
21. **Znaleckému zkoumání** byl podroben i duševní stav nezletilého poškozeného [REDAKCE]. První ze znaleckých posudků znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí, mladistvých a dospělých a dětské psychiatrie a psychiatrie dospělých byl zpracován již v přípravném řízení a k němu byl i v přípravném řízení zpracován dodatek. Další posudek stejných znalců si pak vyžádal soud po podání obžaloby. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že v průběhu znaleckého zkoumání popisoval nezletilý [REDAKCE] vyšetřované události zejména z počátku spíše emočně staženým způsobem a postupně připustil, že bití ze strany obžalovaného bylo opakované, přičemž nebyl zjištěn motiv, pro který by si nezletilý tyto události vědomě a účelově vymyslel. Nezletilý je dítětem mladšího školního věku a jeho osobnostní vývoj probíhá pod vlivem negativních zkušeností, jako je rozchod rodičů a v současnosti negativní zkušenost s novým partnerem matky, dále se jedná i o problémy ve školním prostředí. Jeho intelektový výkon je aktuálně v pásmu mírného nadprůměru, může mít kolísavý charakter, ale celkově odpovídají rozumové schopnosti pásma normy. Nezletilý trpěl a dosud trpí hyperkinetickou poruchou chování, která se projevuje problémy v koncentraci pozornosti, sníženou sebekontrolou a poruchami chování. Tyto potíže předcházely vyšetřovaným událostem, jsou delší dobu trvající a vedou k potížím v adaptaci na školní prostředí. Pokud bude

prokázáno jednání obžalovaného, lze toto pokládat za charakteristiky syndromu týraného dítěte. Uvedená hyperkinetická porucha chování u nezletilého je dlouhodobá, v tomto smyslu nesouvisí s jednáním obžalovaného, avšak jednání obžalovaného, tj. nepřiměřené trestání, může projevy hyperkinetické poruchy zhoršovat a dále vést nezletilého k prožitkům emočně traumatizujícím. V dodatku k tomuto posudku, který byl zpracován dne 7.4.2017, znalci na zadané otázky zejména odpověděli, že hyperkinetická porucha chování u nezletilého je poruchou chování, která se v jeho případě projevuje problémy v koncentraci pozornosti, sníženou sebekontrolou a poruchami chování. Prožité události pro něj představují emoční traumatizující zkušenost, která aktuálně vede k projevům negativního emočního prožívání. Tyto reaktivní psychické příznaky lze považovat za následek prožitých událostí, nedosahují však strukturované podoby klinické klasifikovatelné posttraumatické stresové poruchy. Vzhledem k tomu, že samotný zážitek chlapce lze hodnotit jako traumatizující zkušenost, stále nelze vyloučit, že se ještě posttraumatická stresová porucha rozvine.

22. Za účelem zjištění, zda se posttraumatická stresová porucha u nezletilého [REDAKCE] nakonec skutečně rozvinula, byl v řízení před soudem vyžádán nový znalecký posudek od týchž znalců, kteří shora uvedené posudky zpracovávali již v přípravném řízení. Znalci v tomto posudku uzavřeli, že nezletilý [REDAKCE] již v době zpracování znaleckého posudku netrpí strukturovanou posttraumatickou stresovou poruchou, přítomny jsou ovšem projevy hyperaktivity, v minulosti se u něj projevovaly poruchy chování, o nichž ale jeho matka uvedla, že jsou již kompenzovány. Z lékařských zpráv lze vyvozovat, že v průběhu roku 2017 chlapec posttraumatickou stresovou poruchou trpěl, tyto projevy jsou však aktuálně zmírněny, nicméně přetrvává úzkostná reaktivita na konfrontaci s osobou obžalovaného. Případné kolísání či zhoršení příznaků nelze vyloučit, zejména v zátěži. Proběhlá posttraumatická stresová porucha byla v přímé souvislosti s jednáním obžalovaného. V anamnéze nezletilého je více rizikových faktorů, jako je rozvod rodičů, i konflikty mezi matkou a obžalovaným, ve svém raném vývoji byl zvýšeně dráždivý, bylo diagnostikováno ADHD, u chlapce se projevovaly výrazné problémy v chování. Tyto všechny okolnosti oslabovaly adaptační potenciál chlapce a mohly mít podíl na rozvoji posttraumatické stresové poruchy, nicméně inkriminovaný zážitek představoval podstatný spouštěč poruchy. Uvedené projevy hyperkinetické poruchy chování zhoršovaly adaptabilitu a pravděpodobně vedly k negativním reakcím okolí na tyto projevy, samy o sobě však k posttraumatické stresové poruše nevedly. Uvedené události vedly ke krátké hospitalizaci nezletilého, přestěhování a změně života rodiny. Tyto okolnosti představovaly další zatěžující faktory, samy o sobě však posttraumatickou stresovou poruchu nevyvolaly.
23. Oba znalci, tedy [REDAKCE] a [REDAKCE] byli pak slyšeni u hlavního líčení. Uvedli zejména, že nelze s žádnou velkou přesností určit, v jakém období roku 2017 se u nezletilého [REDAKCE] začala rozvíjet, protože porucha se rozvíjí postupně, nicméně již ve zprávě z března 2017 je uvedeno, že chlapec je sledován na posttraumatickou stresovou poruchu a v listopadu, že je pro ni léčen. V době, kdy oni chlapce vyšetřovali v březnu 2018, tak i jeho matka uváděla, že došlo k podstatnému zlepšení. Podobně i [REDAKCE] ve zprávě z listopadu uvádí, že symptomatika se již dále nerozvíjí, takže jakýmsi odhadem lze říci, že se u něj mohla rozvíjet někdy od ledna 2017 do října 2017. Je přitom obvyklé, že posttraumatická stresová porucha se může u pacienta rozvinout až s odstupem několika měsíců, klidně i po 6 měsících. U nezletilého [REDAKCE] se porucha projevovala úzkostmi z prožité situace, připomínky stresující situace prožíval nepříjemně a trpěl zvýšenou úzkostí z kontaktu s obžalovaným. Například ve zprávě psycholožky je i uvedeno, že odmítá separaci, má zvýšené dysforické prožitky, pocity špatných nálad, negativní sebehodnocení atp., i když jde částečně i o příznaky, které v určité míře u něj přetrvávají, protože souvisí s jeho základní psychopatologií. Chlapec byl (a je léčen) psychiatricky a psychologicky, tato péče u něj byla důležitá, což spolu s časovým odstupem od prožité události u něj vedlo ke zlepšení jeho stavu. Posttraumatická stresová

porucha určitě snižovala komfort jeho života, měl nepříjemné subjektivní prožitky, to ale také kvůli tomu, že poté nastalo u něj hodně změn. Posttraumatická stresová porucha představuje podle znalců rizikový faktor pro jeho duševní vývoj do budoucna. Dodali také, že vývoj této poruchy není jednoduché popsat v tom směru, že už se u posuzovaného znovu nikdy nevyskytne, ale je pravděpodobné, že se vyskytne v situaci, kdy jedinec prožije nějakou další traumatickou zkušenost, na základě které se porucha znovu rozvine. Předchozí zážitek je tedy rizikovým faktorem. Jedinec trpící někdy takovou poruchou, je zvýšeně zranitelný, reaguje tedy více na zážitky, které by jinak vlastně k posttraumatické stresové poruše nevedly. Dodali také, že u nezletilého dítěte, jako je posuzovaný [REDAKCE] jde o dítě mladšího školního věku, kde se také nelze přesně opřít o jeho verbalizaci a také s dětmi mají tu zkušenost, že děti mají tendenci se vyhýbat sdělování událostí, které jsou nějakým způsobem traumatizující, protože připomínky prožitých situací a rozebírání takové situace v nich vzbuzuje úzkost, což u nezletilého právě bylo přítomno. Dále také uvedli, co je syndrom CAN, tedy syndrom týraného dítěte a že v pediatrickém smyslu jej lze vnímat za poruchu zdraví a že tento souvisí s předchozím traumatickým zážitkem nezletilého. Nejde však o samostatnou diagnózu z mezinárodní klasifikace nemocí, ale o jakousi doplňkovou diagnózu. Znamená, že s dítětem bylo nějakým zanedbávajícím nebo zneužívajícím nebo týrajícím způsobem zacházeno. Medicínskými prostředky ale nelze zjistit, jak dlouho tento syndrom u nezletilého trval. Pokud jde o posttraumatickou stresovou poruchu konkrétně u nezletilého, tak tato jej neomezovala třeba tak, že by nemohl chodit například do školy, ale vyžadovala u něj odbornou léčbu. Problém této poruchy je spíš ten, že se neví, jak se takový pacient bude projevovat v budoucnu. U nezletilého [REDAKCE] lze uzavřít, že jeho posttraumatická stresová porucha byla srovnatelná s lehkým až středním poškozením zdraví, nicméně je skutečně otázkou spíše budoucnosti, jak jeho duševní zdraví celkově poznamená.

24. Další znalecký posudek byl opatřen z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, a to za účelem posouzení charakteru zranění nezletilého [REDAKCE]. Znalec [REDAKCE] se v závěrech posudku vyjadřuje k tomu, jaká zranění poškozený utrpěl s tím, že zlomeninu základního článku 4. prstu levé ruky je třeba považovat za poranění lehké s obvyklou dobou léčení do šesti týdnů, přičemž po dobu čtyř týdnů byl poškozený omezen v obvyklém způsobu života znehybněním 4. prstu a tím vyřazením úchopové funkce ruky. Toto zranění bylo způsobeno nejspíše v době, kdy si poškozený chránil rukou hýždí před údery pásku, resp. kovové přezky pásku. Poranění kožního krytu obličeje bylo způsobeno tupým, resp. oblým předmětem, který působil na obličej zepředu silou malé až střední intenzity. Vznik podkožních krevních výronů lze nejlépe vysvětlit údery pěstí, avšak nelze vyloučit, že k těmto mohlo dojít i při opakovaných úderech otevřenou dlaní s výraznějším působením nejspíše malíkové hrany otevřené dlaně. Poranění kožního krytu v oblasti zad a levého stehna vznikla působením tupého předmětu, který silou malé až střední intenzity do uvedených tělesných krajin působil. Vzhledem k nálezům oděrek v průběhu podkožních krevních výronů lze dovozovat, že k těmto poraněním došlo působením kovové přezky předmětného koženého pásku, nežli pouhým působením samotného koženého pásku.
25. Závěry tohoto znaleckého posudku plně korespondují s fotodokumentací nezletilého, jak tuto pořídila jeho matka a také jsou plně v souladu s lékařskými zprávami, ostatně tyto měl znalec při zpracování znaleckého posudku k dispozici. Korespondují i s výpovědí obžalovaného, jakož i s výpovědí nezletilého [REDAKCE] a svědeckou výpovědí lékařky [REDAKCE].
26. Obžalovaný vydal policejním orgánům kožený pásek hnědé barvy s kovovou přezkou, tento pásek byl i fotograficky zadokumentován při ohledání místa činu v bydlíšti obžalovaného.

27. Pokud jde o další důkazy, byly již jen listinného charakteru. Jsou jimi zejména četné lékařské zprávy ke zranění nezletilého [REDAKCE] a k průběhu jeho hospitalizace trvající od 23.11. do 28.11.2016 a dále lékařské zprávy [REDAKCE] a [REDAKCE] v nichž je popsán průběh odborné psychiatrické a psychologické léčby nezletilého. Součástí spisu jsou i protokoly o ohledání místa činu a fotografická dokumentace z tohoto ohledání, jakož i fotografie pořízené krátce po činu [REDAKCE] z nichž je patrný stav nezletilého [REDAKCE] bezprostředně po incidentu s obžalovaným, což vše koresponduje s výpovědí svědkyně [REDAKCE] jakož i s výpovědí nezletilého [REDAKCE]
28. Součástí spisového materiálu je i kopie notýsku poškozeného, z něhož je zřejmé zejména, že v měsících září a listopadu 2016 do tohoto notýsku učitelka zapsala sdělení pro rodiče týkající se zapomenutí domácího úkolu, pomůcek, neustálého vyrušování a lhaní a napadení spolužáka, ke dni 22. 11. 2016 je zde poznámka o tom, že poškozený skákal o přestávce po lavicích a štípal spolužáka.
29. Takto shora opatřené důkazy a zejména zjištění z nich učiněná vedla podepsaný soud k jednoznačnému závěru, že je na místě rozhodnout odsuzujícím rozsudkem. Bylo totiž zejména na podkladě doznání obžalovaného, s nímž koresponduje výpověď nezletilého, ale i jeho matky a částečně i další důkazy shora uvedené, že v období uvedeném v obžalobě, tedy v době od srpna 2016 až do 22. 11. 2016 se obžalovaný k poškozenému choval nevhodným způsobem, a to tak, že jej v několika případech nepřiměřeně fyzicky trestal bitím páskem či rukou, ale také na něj vyvíjel psychický nátlak spočívající ve výhrůžce, že jej odveze do Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech. Obžalovaný tedy s nezletilým v tomto období nakládal tak, že tento to vnímal jako těžké příkoří. Jednání obžalovaného je tak možno posoudit jako týrání, jímž se rozumí zlé nakládání, ať již charakteru psychického nebo fyzického, které týraná osoba vnímá jako těžké příkoří. U nezletilého v důsledku jednání obžalovaného došlo v souvislosti s posledním incidentem k poškození zdraví, jednak zdraví fyzického, konkrétně ke zranění ruky, které je nutno na podkladě závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, posoudit jako lehkou újmu na zdraví, ale v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného došlo u nezletilého také k újmě na jeho psychickém zdraví v podobě rozvinutí tzv. posttraumatické stresové poruchy, jejíž příčinou bylo právě jednání obžalovaného vůči nezletilému, zejména to, jehož se vůči němu dopustil dne 22.11.2016.
30. Není nezbytným znakem skutkové podstaty přečinu podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku způsobení újmy na zdraví, nicméně v tomto případě k ní došlo jednak v podobě zranění ruky a jednak v podobě těžké újmy na psychickém zdraví nezletilého, což ale odůvodňuje přísnější právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Pokud jde ale o způsobení shora uvedené tzv. lehké újmy na zdraví nezletilého (zranění ruky), tak jednočinný souběh trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 a trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku je vyloučen. Bylo-li jednáním obžalovaného svěřené osobě (nezletilému poškozenému) úmyslně (ve formě úmyslu minimálně nepřímého) takto ublíženo na zdraví, jedná se o vedlejší a méně významný důsledek hlavní trestné činnosti pachatele, jíž je týrání svěřené osoby ve smyslu § 198 trestního zákoníku, jde tedy o tzv. faktickou konzumpci méně závažných skutkových podstat.
31. Pokud jde pak ještě o to, zdali je na místě jednání obžalovaného vůči poškozenému posoudit skutečně jako týrání, je možno snad ještě dodat, že obžalovaný se nepřiměřeného trestání dopustil v několika případech, které ve svém souhrnu lze označit za jeho soustavné jednání vůči nezletilému, které bylo nejen v rovině násilí fyzického, ale i psychické povahy, rozhodně nelze každé z nich posuzovat izolovaně od ostatních. Takže ve svém souhrnu a také tím, že tato vygradovala v poslední velmi závažný incident, se vyznačují vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti vůči nezletilému, takže jde nepochybně o trvalejší zlé nakládání s ním.

32. Nezletilý [REDACTED] byl pro obžalovaného, který s ním a s jeho matkou žil ve společné domácnosti, tzv. svěřenou osobou ve smyslu § 198 trestního zákoníku. Obžalovaný byl z titulu společného soužití s matkou nezletilého osobou, jež měla nezletilého v péči a výchově. Slova „v péči a výchově“ uvedená v § 198 odst. 1 trestního zákoníku neznamenaají totiž toliko péči a výchovu zajišťovanou rodiči nezletilého, ale i osobami jinými, tedy osobami, které zajišťují péči a výchovu třeba po přechodnou dobu, a to na základě různých právních důvodů. Konkrétní způsob svěření takové osoby pachateli není zákonným znakem trestného činu podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku.
33. Jestliže obžalovaný zvolil takovou formu výchovy nezletilého, která ve svých důsledcích zanechává v psychice svěřeného dítěte negativní následky, a jejíž součástí je i trestání dítěte projevující se právě vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti, nelze takové trestání považovat za přiměřenou součást výchovy dítěte. S přihlédnutím k délce doby, po jakou se obžalovaný nepřiměřeného trestání nezletilého [REDACTED] dopouštěl, je tedy jeho jednání nutno posoudit z hlediska naplnění zákonných znaků trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku.
34. Právní kvalifikace dle přísnějšího ustanovení, tedy podle § 198 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, je v tomto posuzovaném případě odůvodněna tím, že u nezletilého se v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného rozvinula tzv. posttraumatická stresová porucha, takže nastala u nezletilého vážná újma na jeho psychickém zdraví. K charakteru posttraumatické stresové poruchy a k tomu, kdy lze tuto vnímat jako tzv. těžkou újmu na zdraví, vycházel soud zejména z judikatury Nejvyššího soudu ČR, který se k těmto otázkám vyjádřil již v několika svých rozhodnutích.
35. Nejdříve je nutno ale předeslat, že v hlavním líčení učiněné zjištění, že v důsledku jednání obžalovaného nastala u nezletilého Jana posttraumatická stresová porucha, se promítlo do popisu skutku ve výroku tohoto rozsudku, kam soud toto zjištění začlenil, včetně období, v jakém tato nejspíše trvala, jak se projevovala a že tato se může rozvinout znovu i do budoucna.
36. Pokud jde o konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, která se této otázce již věnovala, jde například o tato:
37. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 8Tdo 1431/2017 za těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku je třeba považovat nejen delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví fyzického, ale i duševního, popř. delší dobu trvající vážné duševní onemocnění. K existenci posttraumatické stresové poruchy jako těžké újmy na zdraví se vyjadřuje i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8Tdo 1341/2017. Podle právní věty tohoto rozhodnutí za těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku je třeba považovat nejen delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví fyzického, ale i duševního, popř. delší dobu trvající vážné duševní onemocnění. Podle prvního ze shora citovaných rozhodnutí jde o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 trestního zákoníku, když jde o vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění spočívající v postižení či újmě vymezené pod písmeny a) až i) § 122 trestního zákoníku. Musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, a musí mít delší trvání, což zákon v § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku vyjadřuje slovy „delší dobu trvající porucha zdraví“. Pokud jde o vznik posttraumatické stresové poruchy, ta může u poškozeného v různé intenzitě přetrvávat po relativně dlouhou dobu, avšak o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku se může jednat jen v případě, že tato psychická porucha se po delší dobu (tj. obecně alespoň kolem 6 týdnů) projevuje jako vážná porucha zdraví. Tento zákonný znak plyne z tzv. návěty § 122 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž musí jít o vážnou poruchu zdraví srovnatelnou s jinými vážnými poruchami zdraví (nebo vážnými onemocněními)

obsaženými v ostatních alternativách tohoto zákonného ustanovení, jako je např. ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, mučivé útrapy, poškození důležitého orgánu apod. Posttraumatická stresová porucha vzniká jako zpožděná nebo protrahovaná odezva na stresovou událost, příznaky začínají po traumatu, po období latence, které může trvat od několika týdnů do několika měsíců (zřídka déle než 6 měsíců), průběh je proměnlivý, ve většině případů dochází k uzdravení, u malé části jedinců může mít porucha chronický průběh a trvat mnoho let s případnou přeměnou v přetrvávající změnu osobnosti.

38. Posttraumatickou stresovou poruchu, která nastala u nezletilého [REDAKCE] tedy dítěte ještě mladšího školního věku, podepsaný soud zcela jistě vnímá jako vážnou poruchu jeho duševního zdraví. Byť tato jej neovlivnila třeba v tom, že by nemohl např. chodit do školy, ovlivnila jej zcela nesporně ve snížení komfortu jeho života. Její projevy, které jsou popsány zejména v lékařských zprávách z doby, kdy touto poruchou trpěl, byly nade vše pochybnost vážné, když si vyžádaly odbornou lékařskou pomoc a pravidelnou léčbu (a to v období mnohonásobně delším, než je 6 týdnů, jež jsou zpravidla požadovány u delší dobu trvající poruchy zdraví), která pak vedla k vymizení příznaků této stresové poruchy. Není žádoucí, aby nezletilé dítě v takto nízkém věku trpělo takto vážným duševním onemocněním, které jej může negativně ovlivnit do budoucna. Ostatně prognóza vývoje této poruchy u nezletilého do budoucna je dle znalců zatím nejistá, byť v době posledního vyšetření již příznaky této poruchy nezletilý netrpěl.
39. K zavinění obžalovaného je nutno ještě dodat, že obžalovaný musel vzhledem k tomu, že o nezletilém již z předchozího soužití s ním věděl, že má výchovné problémy a že vyžaduje odbornou psychickou či psychiatrickou pomoc (o což s [REDAKCE] usilovali a snažili se pro něj sehnat nějaké odborníky), vědět, či alespoň předpokládat, že pokud se k němu bude chovat tak, jak se choval, tedy nepřiměřeně jej trestat, že se to logicky negativním způsobem odrazí i v jeho duševním zdraví, takže mohl předpokládat, že následek v podobě posttraumatické stresové poruchy může u nezletilého nastat. Jde tedy o nedbalostní zavinění dle § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve vztahu k těžšímu následku (viz také § 17 písm. a) trestního zákoníku). O tom, že zejména incident z 22.11.2016 byl tím hlavním „spouštěčem“, tedy příčinou rozvinutí posttraumatické stresové poruchy u nezletilého, pak podepsaný soud neměl vůbec žádné pochybnosti, neboť takto se vyjádřili znalci zpracovávající znalecký posudek o duševním stavu nezletilého.
40. Rozhodoval-li soud odsuzujícím rozsudkem, pak další úvahy soudu nutně směřovaly k otázce uložení vhodného a přiměřeného trestu pro obžalovaného. Přitom soud postupoval dle zásad uvedených v § 39 trestního zákoníku a posuzoval existenci polehčujících a přitěžujících okolností dle § 41 a § 42 trestního zákoníku. Obžalovanému výrazně polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost. Polehčuje mu i učiněné doznání a lítost nad spácháním posuzovaného jednání. Částečně mu polehčuje také fakt, že se zejména posledního útoku vůči nezletilému dopustil v afektu vyvolaném předchozím opakovaným nevhodným chováním nezletilého, zejména vůči spolužákům. To však obžalovaného samozřejmě nijak neomlouvá. Má-li soud při volbě vhodného druhu trestu pro obžalovaného zohlednit i skutečnost, že nezletilý [REDAKCE] byl skutečně poměrně nezvladatelným dítětem, tedy nejméně do doby, než začal být účinně psychologicky a psychiatricky léčen, jakož i všechny shora uvedené polehčující okolnosti, pak nelze dospět k jinému závěru, než že obžalovanému musí být uložen výchovný trest. Takovým vhodným trestem je pro něj podmíněný trest odnětí svobody, uložený na samé spodní hranici hrozící trestní sazby uvedené v § 198 odst. 2 trestního zákoníku, což je 2-8 let. Trest odnětí svobody byl tedy uložen v nejnižší možné výměře dvou let. Jako zcela přiměřená závažnosti jednání obžalovaného se pak jevila zkušební doba v uložené délce 38 měsíců, z možných 12-60 měsíců. Obžalovanému byla dále uložena tzv. přiměřená povinnost dle § 82 odst. 2 trestního zákoníku směřující k tomu, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou

trestným činem způsobil. Vzhledem k tomu, že obžalovaný se činu dopustil za užití pásky, byl mu podle ust. § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložen trest propadnutí této věci.

41. V **adhezním řízení** bylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody toliko nezletilého [REDAKCE] který uplatnila jeho matka [REDAKCE] coby jeho zákonná zástupkyně. Nárok zdravotní pojišťovny, který byl původně rovněž v řízení uplatněn, totiž obžalovaný během tohoto řízení plně uhradil, takže zdravotní pojišťovna již nadále nic nepožadovala. Pokud jde o nárok na náhradu škody uplatněný za nezletilého [REDAKCE] bylo jeho matkou uplatněno celkem 62.075 Kč, a to zčásti ve výši 6.897 Kč jako bolestné v počtu 25 bodů za tříštivou zlomeninu článku prstu levé ruky a dále ve výši 55.178 Kč za bolestné za tzv. syndrom CAN. Lékařka [REDAKCE] vystavila potvrzení o výši bolestného za obě shora uvedené diagnózy. Pokud jde o bolestné za zraněnou ruku, tam byl nezletilému nárok přiznán za uplatněných 25 bodů, i když dle Metodiky Nejvyššího soudu ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění) by za položku č. S6260 náleželo 45 bodů, soud byl ale vázán i uplatněným počtem bodů. Pokud jde o hodnotu jednoho bodu, zde soud aplikoval částku 264,67 Kč, neboť je třeba vycházet z údaje o hrubé měsíční nominální mzdě na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž vznikl nárok, což je částka 26.467 Kč. Následujícím výpočtem: $25 \times 264,67$, což je 6.616,75 Kč a po zaokrouhlení 6.617 Kč dospěl soud k částce, kterou mohl nezletilému přiznat coby prokazatelně vzniklou újmu za odškodnění bolesti. Pokud jde o další uplatněný nárok, tedy za syndrom CAN, jak je uvedeno ve zprávě lékařky a v písemném připojení nároku na náhradu škody, zde byl nezletilý odkázán se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jde spíše o nárok, který by měl být uplatněn jako ztížení společenského uplatnění, což by si ale vyžádalo nutnost zpracování znaleckého posudku, což by ale přesahovalo potřeby trestního řízení. Soud tedy postupoval dle § 229 odst. 2 trestního řádu a nezletilého, zastoupeného jeho matkou, odkázal se zbytkem nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 6. září 2018

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Čásková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 04.10.2018. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 05.11.2018.

